

JENSEPTEJ

Příběhy knižních skřítků

Magdaléna Katolická • Ilustrovala Petra Šolcová

Jenseptej

Příběhy knižních skřítků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Magdaléna Katolická

Jenseptej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JENSEPTEJ

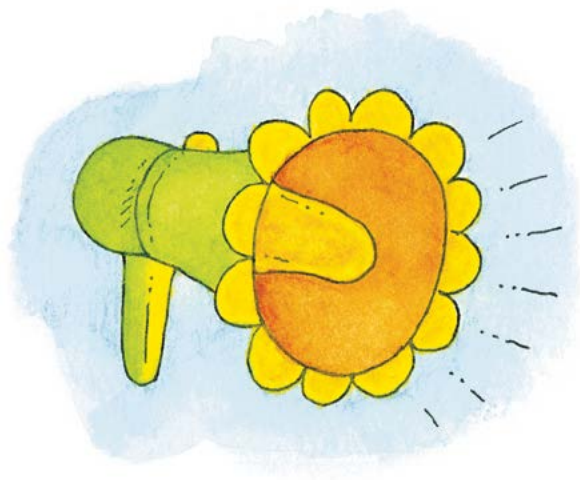
Příběhy knižních skřítků

JENSEPTEJ

Příběhy knižních skřítků

Magdaléna Katolická

Ilustrovala Petra Šolcová

Honzíkovi

Úvod

Milé děti,

možná to nevíte, ale na světě je spousta knih. Některé jsou tlusté, jiné tenké, některé malé a jiné zase velké.

A jsou také knížky, které nikdo nikdy nečetl a možná ani nikdo nikdy nepřečte. Že to není možné? Bohužel je. Takové knížky čekají, až je někdo odveze do knihkupectví a vyskládá do polic. Některé už v knihkupectví jsou a při každém zacinkání zvonku u vstupních dveří se zachvějí v naději, že si je někdo odnese domů právě dnes.

Ale ani knihy, které si někdo koupí, nemají vyhráno. Možná nebude čas na jejich přečtení, možná se ztratí dříve, než se oči čtenáře zahledí do jejich stránek a vychutnají písmeno za písmenem, slovo za slovem a větu za větou jejich příběhy.

Co se stane s takovými knihami? Zůstanou pořád stejné, voňavé a upravené? Stará se o ně někdo? Má je někdo rád? Prozradím vám tajemství – knížky nikdy nejsou samy, bydlí v nich totiž skřítki.

Jak to vím? Úplně jednoduše, jednoho takového skřítku znám. Má hnědé vlasy a modré oči a chvíli neposedí na místě. Vypráví mi o knížce, ve které bydlí, a o ostatních skřítkách, kteří tam bydlí s ním. Vypráví o škole, kde se učí mávat rukama a ohýbat v pase, šeptat do snu a hladit po vlasech. A o domech na stromech a domech ve stromech, o nočních výpravách a stěhování z knížky do knížky. A já bych vám to všechno chtěla povědět, abyste poznaly, jak jsou knihy báječné.

1. Kolik skřítků je v jedné knížce

Vzbudila jsem se uprostřed noci. Seděl na polštáři kousek od mého nosu. Nepohnul se ani o píd', nevydal ani hlásku a se zájmem mě pozoroval. Byl velký asi jako malíček a já myslela, že se mi zdá. Jmenoval se Jenseptej a byl to knižní skřítek. Bydlel ve hřbetu jedné mé knížky s mámou Rádavařila, tátou Koupilboty a ostatními skřítky.

Později mi pověděl, že když se my lidé probudíme, musí utéct. Tohle je prý jeden z jejich nemnoha zákonů. On ale neutekl. Byl moc zvědavý, chtěl mě poznat.

„My jsme velmi malí,“ řekl mi, „proto se nás do knížky vejde spousta.“

„A kolik nejvíc?“ zajímala jsem se.

„To nevím. Nikdy předtím jsem o tom nepřemýšlel. Řekl bych, že nekonečně,“ odpověděl.

„Nekonečně?“ zamrkala jsem udiveně.

„Kolik nás tam je, záleží na tom, jak často vy lidé knížku čtete. Když ji čtete hodně, tak nás přibývá. Když ji ale nečtete, žádní noví skřítki se

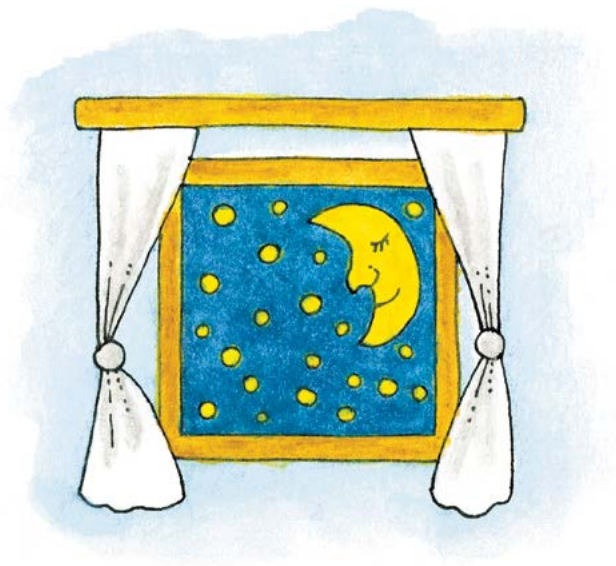
neobjevují a ti staří se začnou pomalu ztrácet. Nakonec se ztratí úplně a už je nikdy nikdo neuvidí a nenajde. Máma říká, že je to prý stejné u všech knížek. A tak jsou některé knížky obydlené a některé skoro ne. V naší knížce je nás osmdesát čtyři!“ hrdě se napřímil a významně zvedl prst.

Prohlížíš si někdy knížky? A jak často?

Prohlížíš si je sám/sama nebo s rodiči? Nebo s někým jiným? S kým?

Nebo už umíš číst a prohlížení ti nestačí? Kolik knížek už jsi přečetl/a?

Jakou čteš teď a na jakou se teprve chystáš?

2. Když jsou na knížku jenom dva

Jenseptej mi vyprávěl o knížkách, ve kterých bydlí jen dva skřítkové. Stránky takových knížek nestačí skřítki čistit a rovnat. Než dojdou na konec knížky, mohou se pustit do úklidu zase od začátku. Mají toho na starosti opravdu hodně, proto je lepší, když je jich více než dva.

„Musí jim být smutno, víš?“ povzdechl si Jenseptej. „Mají pro sebe celou knížku a jsou v ní úplně sami. Nemohou se ani přestěhovat. To se totiž nesmí, když už jsou v knížce poslední.“

Bylo mi moc líto všech těch osamělých skřítků a knížek, jejichž listy skřítki nestihnou čistit a rovnat. Chtěla jsem, aby ani jedna z mých knížek nebyla osamělá a žádný z mých skřítků nebyl smutný.

Spočítala jsem, že mám v knihovně osmnáct knížek, a rozhodla se je všechny přečíst. Nebylo to ale vůbec lehké. Některé knížky byly tlusté, měly spoustu stran, v jiných nebyly obrázky. Z takových jsem přečetla jen kousek.

„Později se k vám vrátím,“ slíbila jsem.

Četla jsem o medvídkovi, který se kamarádil s prasátkem, tygrem, oslíkem a klukem jménem Kryšťufek Robin. Ten medvídek měl pořád hlad a rád jedl med.

Také jsem četla o holčičce, která bydlela sama ve velkém domě. Měla rezavé vlasy, dva velké copy a nos plný pih. Ta vám měla tak obrovskou sílu, že když se jí zachtělo, zvedla i koně. Její maminka byla anděl a táta černošský král. Tuhle knížku jsem přečetla celou, moc se mi líbila.

Na horní polici jsem objevila tenkou knížku. Jedna paní v ní měla dům postavený vzhůru nohama a v něm bylo plno skrýší a pokladů. Pomáhala rodičům léčit různé dětské nemoci, které měly velice zvláštní jména jako třeba hromdopolice, nimravka, žalobajda a čurbesajda.

Nejvíce se mi ale líbila knížka s pohádkami. S tou o princezně, co spala na hrášku, nebo o nových šatech pro císaře, které nikdo neviděl. A ta o ošklivém káčátku byla ze všech těch pohádek nejhezčí.

Víš, kolik knížek máš ve své knihovně a jaké jsou jejich názvy?

Dokážeš říct, o čem a o kom jsou?

A poznáš podle mého popisu knížky, které jsem četla já?

